

Keder Kokuyur Buralar

— KARAM-41 · 17 Kasım 2014

götüremediğin kalbin ellerimde paramparça

buğulu bakışlarına hüznlerin insafsızlığı tünemiş
yüreğimden kaymışsın ötelere daha gitmeden
saçlarına dokunmak mutluluk gibi imkansız

sevmek güzeldi bir zamanlar
tebessümle akan göz yaşlarım da

her damlada sen vardın huzur tadında
şimdi keder kokuyor buralar

yağmur gözlerin şehla bakardı
gülmen güneşti kucağında yakmadan ısıtan

gökkuşağı olurdun bahtıma her yağışında
kirpiklerinde pervaneler kanat çırpardı
nefesini tutardım soluklarımda

vuslatımın hazzıydın damağında
seni yutkunurdum pembe mevsimlerde
takvimlerin ilk sayfası sendin
son yaprağında kokun vardı

sabahı olmayan gecelerin
mehtabıydı bakışların
tükenirdim gözlerindeki tebessümlerde

rüyalarımın yazılmamış masalıydın
inadına yaşadım göz yaşımın ötesindeki denizlerde
bitmeyen yolculuklarımda durağıydın

kalemimin ucunda isminin harfleri
kara sevdamin okunmamış mektuplarıydın
bakmadan bir solukta bitirdiğim

yokluğun avuçlarımda kor
gözbebeklerimdeki ıslaklıklarda buğusun şimdi

gezdiğin yerlerde hüzün var
bir de yokluğun

her yanım ateş
buz kesmiş duygularım

sevmek bu ise eğer
üşümekle yanmak aynı şey

çaremsin çaresizliğime
ya yakarak küllerimi savur

ya da sevginden bir tutam serp üzerime
bahtıma vuslatın yıldızları yağsın